

שבי

שבתאי מזרחי, שבי, בן יוסף ומרים. נולד בתל אביב ביוני 1951.

גדל במשפחה מסורתית, חמה ומלוכדת בתל אביב, ואהב לספר זיכרונות ילדות על המנהגים והחגים היפים.

בהיותו בן 18 הגיע עם גרעין הנח"ל שלו לקבוץ בארי, אותו אהב והעריך, וגר שם לא מעט שנים לאחר שחרורו.

את ציונה פגש לאחר שחנה פרנקלין המליצה לה, ואף לחצה עליה, לנסוע לנופש יחידים באשקלון, שם הייתה גם קבוצת חברים מבארי. הקשר התפתח.

ביום בו נפטר לו סגל, הייתה ציונה אמורה לנסוע לראשונה לבארי. כך שפגישתם המאורגנת הראשונה הייתה כאן, בימי השבעה של לו, שלא זכה להכיר את חתנו.

שבי נישא לציונה באוגוסט 1985, והשניים עברו לשנת ניסיון בבארי. ציונה משכה לחזור, ושבי – אוהב שלום ורודף שלום – הסכים, וכך זכינו אנו.

למרות ששבי שאף לעבוד בחקלאות, בנוי או במטבח, הוא התבקש לעבוד במפעל, וכך עשה, בנאמנות של קיבוצניק בנשמתו, לאורך שנים רבות. עבד במסירות רבה, למרות שהיו גם תקופות לא קלות.

מירית ולוטן נולדו וגדלו לתפארת, וכן "הילד" השלישי במשפחה – בית בלונד. שנים רבות השקיעו ציונה ושבי ב"בייבי" שלהם, בניהול שוטף, רישום ההזמנות, ושאיפה מתמדת לשיפורים ולשיפוצים של המקום. פרסמו והסבירו, נלחמו בממסד והשיגו תקציבים. הכל בהתנדבות ומכל הלב.

שבי היה איש של אנשים. אכפתי ורגיש לכל, ביחוד לחולה ולנזקק. "צדיק", כפי שציונה קראה לו. התעניין ותרם בתחומים רבים.

החל בוועדת תחבורה, והמשך בספורט - מקומי, בארץ ובעולם – ונזכור את יוזמתו לקיים טורניר כדורגל שנתי לזכר צביקה ז"ל.

בשנות השמונים והתשעים ייצג את כ.ה. בוועידות של התק"ם, והיה חבר במזכירות.

הדת והמסורת היו חשובות לו מאוד. שבי נלחם להקמת בית כנסת, ואף השיג תקציב לשם כך, אך העניין נפל בגלל חילוקי דעות, ונושא זה כאב לו מאוד.

הוא השתתף ואירגן תפילות, בהלוויות ובימי "שבעה" על חברים, דאג להביא את אנשי מצפה נטופה ללוות את תפילות יום הכיפורים, ולאחרונה את אנשי חב"ד לקריאת המגילה.

שבי אהב לבטא את דעותיו, חוויותיו ומחשבותיו, ועשה זאת היטב. לאורך שנים כתב ב"דברי", במדור המיתולוגי "פירורים" ומחוצה לו. הוא כתב מעומק הלב, בישרות, לעיתים בכאב גדול, ותמיד בדעה מגובשת, באיכפתיות ובכנות.

הוא התעניין בכל הקורה בקיבוץ, בארץ ובעולם; התריע על נושאים שנראו לו חשובים וזקוקים לשיפור, ושמח בשמחות של כל אדם. המדור, אותו פירסם בעזרתה הנאמנה של ציונה, תמיד נחתם במילים: שבת שלום ומנוחה, ושיעבור הכל ממול; ובציון שעות כניסת השבת ויציאתה, ופרשת השבוע.

שבי כאב מאוד את התפרקות הקיבוץ המסורתי, את הפערים הגדולים ברמת החיים בין החברים, וירידת הערבות ההדדית למינימום. דיבר וכתב נגד המגמה והתהליכים, אך ללא הועיל.

נוסף לעיסוקיו הרבים היו לשבי לא מעט תחביבים, ביניהם בישול, תיקון חפצים, ובניית שעונים מחומרים שונים.

ב-2004 התגלה גידול בראשו, שגרם לבעיות בריכוז ובמוטוריקה. הוא עבר ניתוחים, תהליכי שיקום, ונאלץ בהדרגה לעזוב את תפקידיו הרבים.

לפני כחצי שנה באו לגור כאן, לשמחתו ולשמחת כולנו, מירית ושלומי, והנכד איתי. משפחתו, צוות המרפאה וחברים רבים ליוו אותו בדאגה ובאהבה ועשו ככל הניתן להקל עליו.

שבי הצדיק – יהי זכרך ברוך.

רחל גינת

